

T A J E M N O
Víkend

DANKA ŠÁRKOVÁ

Ana
Hita

Ana
Hita

Víkend / Tajemno

Autor: Danka Šárková

Redakce a korekce textu: Ivana Dirk Lukačovičová

Obálka, grafická úprava a typ: Adam Friedrich

Foto na zadní straně: Dušan Štraus

Tisk: PBTisk, a. s., Příbram

Nakladatel: Anahita, s. r. o.

květen/2018

© 2018 Danka Šárková
Edition © 2018 Anahita

ISBN 978-80-87740-13-2

DANKA ŠÁRKOVÁ

V Í K E N D

„Za chvíli zemřu,
ale můj duch se povznese nad hmotný stav,
zničí se mé tělo, ale můj duch nikoliv.“

SOKRATES

Všechny příběhy v této knize jsou vymyšlené,
a pokud jste se někdy dostali do stejných situací
a navštívili vás duch, anděl nebo jiná bytost,
je jen na vás, jak se k tomu postavíte.

Danka Šárková

VÍKEND

T A J E M N O

ANAHITA 2018

Víkend

Prolog

PÁTEK, 22. ÚNORA

Krkonoše, 1400 m n. m.

Jako by tím mocným hlasem duněla celá země.

„Zabil jsi svou ženu a dvě děti jen svou lehkovážností. To sis opravdu myslel, že hory přejdete? Tvá žena a děti zmrzly jen proto, že sis chtěl dokázat, jak jsi dobrý, a nezajistil jim pomoc.“

„*Já jsem nechtěl, myslel jsem to dobře,*“ pokusil se bránit.

Sliboval své ženě, že za kopci v Polsku na ně čeká lepší život, než jaký vedou v Rakousku-Uhersku. Neuváženě je táhnul v zimě přes vysoké hory. Jeho malé děti zmrzly a žena také. A on... on se pak zastřelil, nemohl smrt svých blízkých unést.

Zbabělec!

„Tak za to budeš teď pykat,“ rozléhalo se roky po horách.

„**Už sto let,**“ povzdychl si Kralois.

Za sto let

PONDĚLÍ, 22. ÚNORA • 19:00 HOD.

**Praha, restaurace Ambiente
Martin a Věra**

Martin čekal před vchodem do restaurace. Přesně jak se domluvili. Věrka se divila, když jí v neděli napsal z víkendu na horách, že by jí moc rád pozval na večeři. Už dlouhou dobu se sobě vyhýbali, čím dál tím víc se odcizovali. Dneska jí řekne pravdu. Konečně. Luxusní večeře se neodmítá a to, co jí chce sdělit, nebude moci začít v takovém podniku řešit moc emotivně. Tím myslel řvát, brečet a podobně. Snad se nemylí. Také v Praze byla zima. Z oblohy se sice sníh nesypal tak intenzivně jako poslední dva dny v Krkonoších, kde byl se svým kamarádem... tedy kamarádem?! Teploměr se dnes naštěstí pohybuje kolem mínus pěti a o vichřici se mu už jen zdá. Ty poslední dvě noci, které zažil, už nechce nikdy opakovat. Chtěl mít romantiku na horách, ale nějak se to zvtřlo. Podíval se směrem k orloji. Je přesně sedm hodin. Když se na nasvíceném orloji dohoupal zvon, apoštolové prošli otevřenými okýnky a zakokrhali kohout, trochu znervózněl a začal Věru vyhlížet. Když jí včera volal, nasliboval jí, že už všechno bude dobré, že se všechno usadí. Pozval ji na dnešní posezení u dobrého jídla a výborného vína. Ještě ráno, když se loučil s oběma syny ve velkém domě, který se mu podařilo postavit, jelikož jako fotbalový trenér ligového mužstva nevydělává málo, se Věra usmívala a nic nenasvědčovalo tomu, že by nepřišla.

Možná ho dokonce překvapilo, že měla po těch všech minulých hádkách ještě chuť shánět večerní hlídání k dětem a táhnout se do Prahy. Podíval se na své značkové hodinky Rolex a zjistil, že už má tři minuty zpoždění. On míval zpoždění běžně hodinu, dvě, a tak už se vůbec nesnažili někdy někde sejít. Poslední roky spolu prakticky trávili jen čas doma v domě nebo občas na zahradě, a to na terase nebo v bazénu.

„Ahoj Martine.“

„Ahoj,“ odpověděl a políbil ji na pusu. Dlouho jí nedal polibek přímo na ústa. Většinou se jednalo o tatínkovské políbení na tvář.

„Sluší ti to,“ řekl, když jí pomáhal z dlouhého prošívaného péřového kabátu s kapucí s kožešinou ze stříbrné lišky. Je vidět, že je šťastná. Těší se, co bude. Už ji nechce trápit, vlastně nechce trápit ani sebe, ani Petra, co s ním byl na horách. Poslední dobou trávil tolik času s ním a Věrku zanedbával, že už to musí řešit. Nemůže takhle žít dál.

„Také vypadáš dnes dobře. Ten víkend na samotě v horách ti prospěl,“ odpověděla.

Co ty o tom víš, pomyslel si a mráz mu přejel po zádech, když se mu vrátilo vše, co za minulé dva dny prožil. Ten barák, vánice a k tomu ten duch, který si ode mne nechal říkat Kralois, mi úplně změnil myšlení. Už nikdy nechci zažívat takové noci. Nikdy.

„No, nevím, byl to dost náročný víkend.“

„Odpočínul sis, Martine?“

Co jí na to mohl říct? On, který jí několik let zahýbá se svým svěřencem v podobě mladého fotbalisty Petra. Je gay! Vždycky ho to víc táhlo k mužům než k ženám, ale o tom nechtěla jeho rodina ani slyšet. Zvládl se tedy oženit, i když se s muži nepřestal stýkat. Chudák Věra, nic netuší. Dnes jí to musí říct. Slíbil to duchovi Kraloisovi a on mu na oplátku slíbil, že když vyřeší svoje problémy a přizná se ke své identitě, nebude už ho pronásledovat.

„Bylo ošklivé počasí, ale jinak je na horách krásně.“

Vyšli nahoru po schodech, číšník je posadil k malému stolku a hned se snažil jim nabídnout aperitiv a kvalitní víno.

„Zde máte nabídku studené kuchyně,“ ukázal na velký švédský stůl, kde se nacházelo množství specialit z mořských plodů, zeleniny, masa a dalších delikates. Připili si na to, že jsou spolu a Martinovi se začaly dělat mžitky před očima. Nad hlavou se mu objevil horský duch, který ho otravoval celý víkend a nenechal ho pořádně spát.

„Dej svůj život dohromady, nebo se mě nezbavíš!“

„No jo, do prdele,“ řekl.

„Říkal jsi něco, miláčku?“

Slovo „miláčku“ se mu zarylo do hlavy.

„Promiň, to nebylo na tebe.“

Věra se rozhlédla kolem sebe a pomyslela si, že je přepracovaný.

„Víš, Věrko... já... já jsem srab.“

„Co?“

„Velký srab... jsem špatný člověk... já ti musím něco říct... už nemohu dál... já...“ v očích se mu objevily slzy. Slíbil to tomu zpropadenému Kraloisovi, tak snad už to zvládne.

